

Arrest

nr. 166 183 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2015 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie te Gent. Naar aanleiding hiervan wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Geen arbeidskaart/ beroepskaart – PV nr GE.61.LA.025274/2016 opgesteld door PZ Gent

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr GE.61.LA.025274/2016 opgesteld door PZ Gent) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Venezuela.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr GE.61.LA.025274/2016 opgesteld door PZ Gent) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Er wordt hem diezelfde dag een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

De bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een agent van de politiezone Gent, gelegen in het Nederlandstalig gebied. Volgens de algemene regeling voorzien bij artikel 39, §2 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken was de taal waarvan de diensten zich onderling moesten bedienen aldus het Nederlands. Ook de kennisgeving van het bevel door de politiezone Gent diende vervolgens, overeenkomstig artikel 13, §1 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken, in het Nederlands plaats te vinden. De taal van de huidige procedure dient dan ook het Nederlands te zijn.

3. De ontvankelijkheid

3.1.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.1.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan artikel 3 van het EVRM, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EU, van de artikelen 1, 11°, 7, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van wapengelijkheid, de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het middel toe als volgt:

“L’acte attaqué est pris en exécution de l’article 7, alinéa 1 ,8 et de l’article 74/14, § 3, 1 et 3°, de la loi du 15 décembre 1980, qui se lisent comme suit :

- « Art. 7. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l’étranger, qui n’est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois

mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé : 8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet; »

- « Art. 74/14. § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. [...] »,

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un [risque de fuite, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai » (nous soulignons).

L'absence de délai pour quitter le territoire est motivée par l'existence d'un risque de fuite et l'existence d'un danger pour l'ordre public..

Première branche : quant à l'existence d'un danger pour l'ordre public

2.

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 a été inséré par la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 (M.B. 17 février 2012) afin de transposer partiellement la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, dite « directive retour » .

L'article 7 de la directive 2008/115 prévoit ainsi que :

«1 La décision de retour prévoit un délai approprié allant de sept à trente jours pour le départ volontaire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 et 4.

Les États membres peuvent prévoir dans leur législation nationale que ce délai n'est accordé qu'à la suite d'une demande du ressortissant concerné d'un pays tiers. Dans ce cas, les États membres informent les ressortissants concernés de pays tiers de la possibilité de présenter une telle demande. Le délai prévu au premier alinéa n'exclut pas la possibilité, pour les ressortissants concernés de pays tiers, de partir plus tôt.

2. Si nécessaire, les États membres prolongent le délai de départ volontaire d'une durée appropriée, en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, tels que la durée du séjour, l'existence d'enfants scolarisés et d'autres liens familiaux et sociaux.

3. Certaines obligations visant à éviter le risque de fuite, comme les obligations de se présenter régulièrement aux autorités, de déposer une garantie financière adéquate, de remettre des documents ou de demeurer en un lieu déterminé, peuvent être imposées pendant le délai de départ volontaire.

4. S'il existe un risque de fuite, ou si une demande de séjour régulier a été rejetée comme étant manifestement non fondée ou frauduleuse, ou si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours. »

3.

La notion de « danger pour l'ordre public » ne figure pas parmi celles définies à l'article 3 de la directive 2008/115 et n'est pas non plus définie par d'autres dispositions de cette directive.

« [...] la détermination de la signification et de la portée des termes pour lesquels le droit de l'Union ne fournit aucune définition doit être établie conformément au sens habituel en langage courant de ceux-ci, tout en tenant compte du contexte dans lequel ils sont utilisés et des objectifs poursuivis par la réglementation dont ils font partie. Lorsque ces termes figurent dans une disposition qui constitue une dérogation à un principe, ils doivent être lus en sorte que cette disposition puisse être interprétée de manière stricte. En outre, le préambule d'un acte de l'Union est susceptible de préciser le contenu de celui-ci ».

Selon le considérant 10 de la directive 2008/115, une priorité doit être accordée à l'exécution volontaire de l'obligation résultant de la décision de retour, l'article 7, § 1er, de cette directive disposant que cette décision prévoit un délai approprié, en tenant compte des circonstances propres à chaque cas.

Cette priorité accordée au départ volontaire vise à assurer le respect des droits fondamentaux de ces ressortissants lors de la mise en œuvre d'une décision de retour prise au titre de l'article 6 de cette directive.

En effet, conformément à l'article 79, paragraphe 2, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, l'objectif poursuivi par ladite directive, ainsi qu'il découle de ses considérants 2 et 11, est de mettre en place une politique efficace d'éloignement et de rapatriement fondée sur des normes et des garanties juridiques communes, afin que les personnes concernées soient rapatriées d'une façon humaine et dans le respect intégral de leurs droits fondamentaux ainsi que de leur dignité.

La Cour de justice de l'Union européenne a ainsi jugé que « le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y

compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'État membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive » et que « les exigences de l'ordre public doivent être entendues strictement ».

Dans un arrêt récent du 11 juin 2015, la Cour de justice a considéré :

« qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 ».

4.

En l'espèce, la décision attaquée est motivée par le fait que :

- la requérante n'est pas en possession d'un permis de travail ou d'une carte professionnelle ;
- la requérante n'a pas averti les autorités belges de sa présence en Belgique ;
- la requérante n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

Cette motivation est insuffisante au regard des dispositions susvisées.

5.

En effet, la motivation de la décision attaquée ne permet pas de vérifier si le comportement personnel de la requérante constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public.

La partie adverse s'appuie sur une présomption afin de constater un tel danger sans tenir compte du comportement personnel de la requérante et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public.

6.

Elle ne tient pas davantage compte du profil transsexuel de la requérante qui ressort incontestablement de son audition à la police et du risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour de son pays. De nombreux rapports d'organisations internationales pointent en effet les mauvais traitements dont sont victimes les personnes transsexuelles au Venezuela. Un rapport récent publié par l'organisation vénézuélienne ACCSI (Acciôn Ciudadana Contra el SIDA) constate qu'entre janvier 2009 et août 2013, pas moins de 46 assassinats et 53 agressions (tortures, traitements inhumains et dégradants, détentions arbitraires, agressions verbales, et psychologiques, menaces, abus de pouvoirs, etc.) à l'égard de personnes homosexuelles et transsexuelles ont été rapportés par des organisations sur place. Il ajoute que les victimes ne sont pas protégées par les autorités publiques et note une augmentation de 55,56 % des crimes commis entre janvier et août 2013 par rapport à l'année précédente.

Le rapport constate ainsi que :

« Le pouvoir des médias de communication et les avancées technologiques des réseaux sociaux sur Internet ont permis de dévoiler des propos homophobes alarmants de hauts fonctionnaires d'Etat, de dirigeants connus de partis politiques, de hauts représentants des différentes églises et de la société en général. Ces deux dernières années, le pays entier a été surpris devant l'utilisation de l'homophobie comme arme pour attaquer et dénigrer l'adversaire politique dans le contexte électoral et la polarisation que vit le Venezuela.

Malheureusement ces faits graves [...] restent pour la majorité impunis, dans la mesure où l'Etat vénézuélien n'a pas réussi à respecter ses obligations, en enquêtant sur les délits et en condamnant les coupables des crimes de haine commis en raison de l'orientation sexuelle, de l'identité de genre et de l'expression de genre ».

Parmi les dirigeants ayant tenus des propos homophobes, on retrouve notamment le Président Nicolas Maduro, la Ministre des affaires pénitentiaires⁹, le Secrétaire exécutif du parti d'opposition « Acciôn Democrática », ainsi qu'un membre du Parlement. Le rapport montre également que la majorité des agressions sont commises sur la voie publique, le plus souvent sur le lieu de travail des victimes.

Ces informations sont également relayées par le rapport élaboré par la plateforme « Foro por la Vida » réunissant plusieurs organisations non-gouvernementales, paru au mois de février 2014, et présenté au Comité des Nations Unies contre la Torture.

Celui-ci rappelle également que quatre jours après l'assassinat d'une jeune femme transsexuelle à Caracas le 3 juin 2012, la Commission interaméricaine des droits de l'homme (CIDH) avait attiré l'attention de l'Etat vénézuélien sur la prolifération des crimes homophobes au Venezuela. La Commission avait déclaré être régulièrement informée de cas d'assassinats, de tortures, de détentions

arbitraires et d'abus de pouvoir de la part des officiers de police ainsi que d'autres formes de violence et d'exclusion envers les personnes lesbiennes, gais, et transgenres, et a dénoncé les problèmes survenus lors de l'investigation de ces crimes. Elle appelait l'Etat vénézuélien à adopter des mesures pour prévenir et punir ces abus, notamment en adoptant les réformes nécessaires pour adapter la législation avec les instruments interaméricains relatifs aux droits de l'homme¹³.

Un rapport publié par l'ONG DIVERLEX fait lui aussi état de discriminations et de violences à l'égard des personnes LGBT en raison de leur orientation et/ou de leur identité sexuelle. Sur un total de 237 personnes interrogées, 219 (92%) ont répondu avoir été victimes de discrimination et de violence dans plusieurs régions du pays: 199 personnes disent avoir été insultées verbalement ; 117 disent avoir pensé émigrer à cause des discriminations auxquelles elles font face au quotidien ; et 47 personnes ont avoué ne pas dénoncer les agressions subies notamment en raison du manque de confiance dans le système judiciaire, d'un sentiment de honte, d'un manque d'informations, et de peur de représailles¹⁴.

7.

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse a méconnu les exigences découlant des dispositions et principes visés au moyen, et plus particulièrement de l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, et l'article 7 de la directive 2008/115 tel qu'interprété par la Cour de justice de l'Union européenne.

Deuxième branche : quant à l'existence d'un risque de fuite

8.

La partie adverse semble se fonder sur l'absence d'adresse fixe ou connue de la requérante en Belgique et l'absence d'avertissement quant à sa présence sur le territoire pour considérer qu'il existe un risque de fuite dans son chef.

Ces motifs ne sont pas suffisants au regard des dispositions de la loi et de la directive 2008/115.

9.

L'article 3 de la directive 2008/115 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite ».

L'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980, qui consacre cette définition dans la loi belge, définit quant à lui le « risque de fuite » comme « le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux ».

10.

En l'espèce, la requérante est arrivée en Belgique le 28 janvier 2016. Elle se trouve dès lors toujours dans le délai légal de trois mois visé par l'article 6 de la loi du 15 décembre 1980.

Lors de son audition à la police, elle a donné l'adresse de son amie à Barcelone en Espagne chez qui elle avait l'intention de séjourner avant de retourner au Venezuela.

La décision attaquée ne tire toutefois aucune conséquence de la situation de la requérante et ne permet dès lors pas de comprendre les raisons pour lesquelles il existerait un risque de fuite dans son chef.

11.

Il résulte de ce qui précède que la motivation de la décision attaquée est insuffisante et viole les dispositions et principes visés au moyen.

Le moyen est sérieux."

3.3.2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet omdat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, niet betwist.

Verzoeker beperkt zich tot het betwisten van het luik in het bestreden bevel, waarbij in toepassing van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet werd besloten hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op dit punt echter een dubbele motivering bevat, waarvan elk motief van aard is dit luik van de bestreden beslissing te schragen. Er wordt immers niet enkel verwezen naar het voorgehouden gevaar voor de openbare orde, overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1°, maar ook naar een risico op onderduiken en op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat het risico van het gevaar voor de openbare orde niet afdoende werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, dient evenwel te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing daarnaast nog steeds op afdoende wijze steun kan vinden in het tweede motief, met name het risico op onderduiken.

Waar verzoeker betwist dat er een risico op onderduiken bestaat, weerlegt hij niet dat hij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten. Het feit dat er na verzoekers aankomst op het Belgisch grondgebied op 28 januari 2016 nog geen drie maanden zijn verstreken en zijn recht op kort verblijf aldus nog niet is verstreken, doet geen afbreuk aan de in artikel 5 van de vreemdelingenwet gestelde verplichting voor de vreemdeling die niet in een logementshuis verblijft dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, zich binnen de drie dagen na binnenkomst in het Rijk te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gekend adres of vaste verblijfplaats heeft. Het feit dat verzoeker een adres van een vriendin in Barcelona heeft opgegeven en heeft vermeld dat hij daar wenst te verblijven alvorens terug te keren naar Venezuela doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Deze motieven, die niet worden weerlegd, tonen aan dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de controle van zijn verblijfsstatus en activiteiten door de overheid en ondersteunen op afdoende wijze het motief met betrekking tot het risico op onderduiken.

Waar verzoeker nog tenslotte verwijst naar het risico op schending van artikel 3 van het EVRM dat hij als transseksueel loopt in Venezuela, merkt de Raad op dat hij zich beperkt tot algemene verwijzingen naar een aantal rapporten. Verzoeker maakt van een dergelijke problematiek pas in zijn middel voor het eerst melding en blijkt hiervan geen melding te hebben gemaakt ten aanzien van de verwerende partij toen hij werd gehoord over de mogelijke elementen die zich verzetten tegen een repatriëring naar Venezuela. Meer nog, verzoeker verklaarde – en herhaalt in het middel – de intentie te hebben terug te keren naar Venezuela. Ook ter terechtzitting legt verzoeker nog een retourbiljet Lissabon-Caracas voor, hetgeen *prima facie* lijkt te bevestigen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela geen vrees koesterde omwille van zijn geaardheid. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik een verzoek heeft ingediend om internationale bescherming omwille van deze problematiek. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijke risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zulks niet aannemelijk maakt.

Het middel is niet ernstig.

4. Verzoeker voert geen ernstig middel aan. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	C. VERHAERT
-----------	-------------